Furcht proti Německu, rozsudek ze dne 23. 10. 2014 – K policejní provokaci a k možnosti použití důkazů získaných v rámci policejní provokace

Stěžovatel: rozsudek

Číslo stížnosti: 54648/09

Datum: 23.10.2014

Článek Úmluvy: čl. 6 odst. 1

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: důvodné podezření, oběť porušení Úmluvy, policejní násilí/použití síly, protiprávně získané důkazy, spravedlivý proces, trestní řízení

Český právní řád: § 89, 158b, 158e zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád

Významnost: 3

K policejní provokaci a k možnosti použití důkazů získaných v rámci policejní provokace

Autorský komentář:

Předkládané rozhodnutí ESLP se vyjadřuje k policejní provokaci či navádění, a to na základě substantivního testu provokace, přičemž stanoví kritéria za účelem rozlišování policejní provokace (či navádění) porušujícího článek 6 odst. 1 Úmluvy od použití legitimních utajených technik v průběhu vyšetřování trestných činů. Při tomto rozlišování je třeba podle ESLP především zjišťovat, zda činnost agenta byla čistě pasivní. Z tohoto hlediska je třeba hodnotit důvody, pro které byla tajná operace nařízena, a chování státních orgánů, které ji prováděly, a zejména, zda existovalo objektivní podezření, že stěžovatel je zapojen do trestné činnosti, nebo zda je predisponován k páchání trestné činnosti (viz Bannikova proti Rusku, č. 18757/06, rozsudek ze dne 4. listopadu 2010, § 38). V této věci ESLP uzavřel, že státní orgány při prvním kontaktu neměly dobrý důvod podezřívat stěžovatele z předchozí účasti na obchodování s drogami (stěžovatel neměl žádný záznam v trestním rejstříku, byl kontaktován utajenými agenty nikoliv na základě podezření z účasti na obchodě s drogami, ale protože byl dobrým přítelem podezřelého S., a tudíž na něj bylo pohlíženo jako na prostředek k navázání kontaktu s S., přičemž nic nenasvědčovalo tomu, že měl sklon k obchodování s drogami, dokud nebyl kontaktován policií).

Zvláštní v tomto případu bylo, že ač to byli stěžovatel a S., kteří podnikli první krok z hlediska obchodování s drogami, a agenti postupovali důkladně tak, aby nenavrhli konkrétní nezákonné obchodní transakce nebo určité typy nebo množství drog svým protějškům, rozhodující v této věci podle ESLP bylo to, že dne 1. února 2008 stěžovatel vysvětlil tajnému agentovi P., že si nadále nepřeje účastnit se obchodování s drogami. Navzdory tomu tajný agent P. opět kontaktoval stěžovatele dne 8. února 2008 a přesvědčil ho, aby pokračoval ve zprostředkovávání prodeje drog s podezřelým S. tajným agentům. Takovým jednáním vůči stěžovateli vyšetřovací orgány zjevně

opustily pasivní přístup a zapříčinily, že stěžovatel spáchal trestné činy. Proto byl ESLP nucen uzavřít, že tajná operace přesáhla pouhé pasivní vyšetřování dřívější trestní činnosti a vedla k policejní provokaci, jak je definovaná v judikatuře ESLP k článku 6 odst. 1 Úmluvy. Důkazy získané prostřednictvím policejní provokace byly dále použity v následném trestním řízení vedeném proti stěžovateli, přičemž na nich bylo založeno jeho usvědčení.

K tomu, aby bylo řízení spravedlivé ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy, musí být všechny důkazy získané v důsledku policejního navádění vyřazeny anebo musí proběhnout řízení s podobným účinkem (viz Lagutin a ostatní proti Rusku, č. 6228/09, 19123/09, 19678/07, 52340/08 a 7451/09, rozsudek ze dne 24. dubna 2014, § 117). Soud k tomu dále zdůraznil, že není přesvědčen o tom, že významné snížení trestu uloženého stěžovateli v důsledku policejní provokace, konstatované vnitrostátními soudy, může být považováno za řízení s obdobnými účinky jako vyloučení napadených důkazů. Z toho vyplývá, že stěžovateli nebylo poskytnuto přiměřené zadostiučinění za porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy, a proto lze stěžovatele nadále považovat za oběť porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy.

Přínosem předkládaného rozhodnutí je rozvinutí judikatury ESLP k „policejní provokaci“, která je velmi podstatná i z hlediska rozhodování českých soudů. Z české judikatury je možno poukázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 22.6.2000, sp. zn. III. ÚS 597/99, ze dne 6.6.2006, sp. zn. III. ÚS 291/03, ze dne 25.6.2003, sp. zn. II. ÚS 710/01, a usnesení Ústavního soudu ze dne 19.3.2002, sp. zn. I. ÚS 591/01, ze dne 29.1.2003, sp. zn. I. ÚS 728/01, a ze dne 19.7.2012, sp. zn. III. ÚS 1797/12, dále z rozhodnutí Nejvyššího soudu např. na rozsudek ze dne 3.5.2000, sp. zn. 9 Tz 85/2000, usnesení ze dne 28.8.2002, sp. zn. 7 Tdo 461/2002, usnesení ze dne 11.2.2004, sp. zn. 5 Tdo 1366/2003, usnesení ze dne 20.5.2004, sp. zn. 6 Tdo 458/2004, usnesení ze dne 30.6.2004, sp. zn. 5 Tdo 716/2004, usnesení ze dne 24.8.2005, sp. zn. 5 Tdo 1005/2005, usnesení ze dne 21.6.2006, sp. zn. 3 Tdo 634/2006, usnesení ze dne 14.11.2007, sp. zn. 7 Tdo 896/2007, rozsudek ze dne 20.2.2013, sp. zn. 5 Tdo 1340/2012, a zejména stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2014, sp. zn. Tpjn 301/2014, které je zcela v souladu s tímto rozhodnutím ESLP, když zejména zdůrazňuje, že „za policejní provokaci se považuje aktivní činnost policie, která směřuje k podněcování určité osoby (fyzické či právnické) ke spáchání konkrétního trestného činu s cílem získat usvědčující důkazy a vyvolat její trestní stíhání“, a že „důkaz získaný na základě policejní provokace je absolutně neúčinný v trestním řízení vedeném proti vyprovokované osobě“ (srov. č. 51/2014 Sb. rozh. tr.).

SKUTKOVÝ STAV

Okresní soud v Aachenu povolil, aby bylo trestní vyšetřování proti S. a pěti dalším osobám podezřelým z obchodování s drogami (nikoliv proti stěžovateli) prováděno policisty v utajení. Police se rozhodla navázat kontakt s S. prostřednictvím stěžovatele, jeho dobrého přítele a obchodního partnera v oblasti transakcí s nemovitostmi. Stěžovatel, který neměl záznam v rejstříku trestů, nebyl v tom čase podezřelý z jakéhokoliv zapojení do obchodování s drogami. Dva policisté v utajení navázali kontakt se stěžovatelem, přičemž předstírali zájem o obchod s nemovitostmi. Stěžovatel jim nabídl několik nemovitostí, které spolu navštívili. Následně stěžovatel navázal kontakt mezi policisty v utajení a S. za účelem zorganizování pašování cigaret do zahraničí po tom, co jeden z policistů v utajení předstíral, že má k dispozici vhodné nákladní auto. S. nicméně odmítl komunikovat přímo s utajeným policistou a navrhl, aby nadále komunikovali prostřednictvím stěžovatele. Po tom, co policista v utajení sdělil stěžovateli, že riziko přichycení spojené s pašováním cigaret je příliš vysoké ve srovnání s možným ziskem, stěžovatel prozradil, že jsou schopni obchodovat i s kokainem a amfetaminem. Řekl, že nechce být zapleten do samotného obchodování s drogami a že bude pouze pobírat provizi. Policista v utajení projevil zájem o tento obchod. Posléze však stěžovatel vysvětlil policistovi v utajení, že nadále nemá zájem účastnit se tohoto obchodu. Okresní soud následně rozšířil soudní příkaz k vyšetřování i na stěžovatele. Poté policista v utajení navštívil stěžovatele a rozptýlil jeho obavy ohledně tajných agentů, jakož i strach z trestu odnětí svobody v případě

odhalení. Stěžovatel tedy pokračoval ve zprostředkovávání obchodů s drogami, které kupovali agenti v utajení od S. Posléze byli stěžovatel a S. zatčeni po tom, co policistům v utajení předali drogy (§ 6 – 12).

Krajský soud v Aachenu odsoudil stěžovatele za obchodování s drogami k trestu odnětí svobody v délce pěti let. Významnou polehčující okolností při ukládání trestu byla skutečnost, že stěžovatel byl naváděn k spáchání trestného činu státním orgánem. Před zahájením utajené operace stěžovatel nebyl podezřelý z účasti na obchodování s drogami, byl pouze přítelem podezřelého. Soud však přihlédl k tomu, že stěžovatel nebyl naváděn k spáchání předmětných trestných činů. Policisté v utajení čekali, než stěžovatel otevře možnost pašování cigaret do zahraničí po neúspěšném obchodě s nemovitostmi. Policisté rovněž čekali, než stěžovatel otevře možnost obchodování s drogami po tom, co považovali pašování cigaret za příliš nebezpečné. Krajský soud zdůraznil, že stěžovatel se vzdal obchodu s drogami pro obavy z potrestání. Policisté v utajení ho však přesto kontaktovali opět a rozptýlili jeho pochybnosti. Způsob, jakým bylo organizováno utajené opatření, tj. kontaktováním stěžovatele, jakožto osoby, která nebyla podezřelá ze spáchání trestného činu, s cílem navázat kontakt s podezřelým S., s sebou od počátku nesl riziko, že stěžovatel bude zapleten do obchodování s drogami (§ 13 – 18).

Spolkový nejvyšší soud odmítl stěžovatelovu kasační stížnost jako neopodstatněnou a Spolkový ústavní soud odmítl stěžovatelovu ústavní stížnost bez uvedení důvodů (§ 19 – 22).

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

K tvrzenému porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy

32. Stěžovatel namítal, že soudní řízení vedené vůči němu bylo nespravedlivé, protože byl usvědčen z trestných činů v souvislosti s drogami, k jejichž spáchání byl naveden tajnými policisty, a to zejména na základě důkazů získaných při tomto navádění. (…)
33. K přijatelnosti
34. Soud konstatoval, že stížnost není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Dále uvedl, že není nepřijatelná ani z jiných důvodů, a proto byla prohlášena za přijatelnou.
35. K odůvodněnosti
36. Zda bylo trestní řízení v rozporu s článkem 6

Hodnocení soudu

(i) Relevantní zásady

46. Soud připomněl, že přijatelnost důkazů se řídí v prvé řadě vnitrostátním právem a že hodnocení shromážděných důkazů náleží zásadně pouze národním soudům. Úlohou Soudu je pouze zkoumat, zda dané řízení jako celek, tedy včetně způsobu provádění důkazů, bylo spravedlivé (viz, mimo jiné, Teixeira de Castro proti Portugalsku, č. 25829/94, rozsudek ze dne 9. června 1998, § 34; Ramanauskas proti Litvě, č. 74420/01, rozsudek velkého senátu ze dne 5. února 2008, § 52).
47. Použití tajných agentů je přípustné za předpokladu, že je omezené a doprovázené zárukami (viz Teixeira de Castro, cit. výše, § 35 – 36; Ramanauskas, cit. výše, § 54). I když nárůst organizovaného zločinu nepochybně vyžaduje přijetí odpovídajících opatření, právo na spravedlivý výkon spravedlnosti zaujímá tak důležité místo, že nemůže být obětováno účelnosti (viz Teixeira de Castro, cit. výše, § 36). Veřejný zájem spočívající v boji proti zločinu nemůže ospravedlnit použití důkazu získaného policejní provokací, jelikož by vystavilo obviněného riziku, že by byl od samého počátku zbaven spravedlivého procesu (viz, mimo jiné, Teixeira de

Castro, cit. výše, § 35 – 36; Edwards and Lewis proti Spojenému království, č. 39647/98 a 40461/98, rozsudek velkého senátu ze dne 27. října 200č, § 46 a 48; Vanyan proti Rusku, č. 53203/99, rozsudek ze dne 15. prosince 2005, § 46; Khudobin proti Rusku, č. 59696/00, rozsudek ze dne 26. října 2006, § 133; Ramanauskas, cit. výše, § 54; Bannikova proti Rusku, č. 18757/06, rozsudek ze dne 4. listopadu 2010, § 34).

48. Je-li Soud konfrontován s námitkou policejní provokace či navádění, pokusí se zjistit, zda existovala taková provokace či navádění (substantivní test provokace; viz Bannikova, cit. výše, § 37). K policejní provokaci dochází, když se policisté neomezí na pouhé vyšetřování trestné činnosti čistě pasivním způsobem, ale vyvíjejí na daný subjekt takový vliv, že jej navedou k spáchání trestného činu, ke kterému by jinak nebylo došlo, za účelem zjištění trestného činu, čili získání důkazů a zahájení trestního stíhání (Ramanauskas, cit. výše, § 55; Bannikova, cit. výše, § 37; srov. též Pyrgiotakis proti Řecku, č. 15100/06, rozsudek ze dne 21. února 2008, § 20). Význam zákazu policejní provokace spočívá v tom, že úkolem policie je předcházet a vyšetřovat zločiny, nikoliv k nim navádět.
49. Soud vytvořil následující kritéria za účelem rozlišování policejní provokace či navádění porušujícího článek 6 odst. 1 od použití legitimních utajených technik v průběhu vyšetřování trestných činů.
50. Při zjišťování, zda činnost agenta byla čistě pasivní, Soud zkoumá důvody, pro které byla tajná operace nařízena, a chování státních orgánů, které ji prováděly. Zajímá se v této souvislosti hlavně o to, zda existovalo objektivní podezření, že stěžovatel je zapojen do trestné činnosti, nebo zda je predisponován k páchání trestné činnosti (viz Bannikova, cit. výše, § 38).
51. Soud v této souvislosti zejména zjistil, že státní orgány neměly dobrý důvod podezřívat stěžovatele z předchozí účasti na obchodování s drogami, jestliže neměl žádný záznam v trestním rejstříku, nebylo proti němu zahájeno ani žádné vyšetřování a nic nenasvědčovalo tomu, že měl sklon k obchodování s drogami, dokud nebyl kontaktován policií (viz Teixeira de Castro, cit. výše, § 38; potvrzeno v Edwards a Lewis, cit. výše, § 46 a 48; Khudobin, cit. výše, § 129; Ramanauskas, cit. výše, § 56; Bannikova, cit. výše, § 39; viz též Pyrgiotakis, cit. výše, § 21). V závislosti na okolnostech konkrétního případu mohou být kromě výše uvedeného za indicii dřívější trestní činnosti nebo úmyslu rovněž považovány následující okolnosti: obeznámenost stěžovatele s cenami drog, schopnost obratem drogy zajistit (srov. Shannon proti Spojenému království, č. 67537/01, rozhodnutí ze dne 6. dubna 2004) a fi nanční zisk (viz Khudobin, cit. výše, § 134; Bannikova, cit. výše, § 42).
52. Při stanovení hranice mezi legitimní infiltrací tajným agentem a naváděním k trestnímu činu Soud dále zkoumá otázku, zda byl na stěžovatele vyvíjen nátlak k spáchání trestného činu. Upuštění od pasivního přístupu vyšetřujícími orgány se spojuje s takovým jednáním, jako je převzetí iniciativy při kontaktování stěžovatele, obnovení nabídky navzdory jejímu prvotnímu odmítnutí, neústupné naléhání, zvyšování ceny nad průměrnou nebo odvolávání se na soucit stěžovatele zmíněním abstinenčních příznaků (viz, mezi jinými, Bannikova, cit. výše, § 47; Veselov a ostatní proti Rusku, č. 23200/10, 24009/07 a 556/10, rozsudek ze dne 2. října 2012, § 92).
53. Soud při aplikaci výše uvedených kritérií ukládá důkazní břemeno státním orgánům. (…) Soud v této spojitosti zdůraznil potřebu jasného a předvídatelného řízení schvalujícího vyšetřovací opatření, jakož i potřebu řádného dohledu. Soudní dohled považuje za nejvhodnější způsob v případě tajných operací (viz Bannikova, cit. výše, § 49 a 50; srov. též Edwards a Lewis, cit. výše, § 46 a 48).

(ii) Aplikace těchto zásad na projednávanou věc

54. Soud je povolán posoudit, zda stěžovatel spáchal trestné činy týkající se drog, z nichž byl obviněn, v důsledku policejní provokace porušující článek 6 odst. 1 (substantivní test provokace). Bylo by tomu tak, pokud by policisté v utajení nevyšetřovali aktivity stěžovatele

čistě pasivním způsobem, ale vyvíjeli by na něj takový vliv, že by jej navedli k spáchání trestných činů týkajících se drog, které by jinak nespáchal.

55. S ohledem na kritéria stanovená v judikatuře Soudu za účelem odlišení policejní provokace od legitimních utajovaných technik (viz § 49 až 53 výše), Soud poznamenal, že v době, kdy byl stěžovatel poprvé kontaktován tajnými agenty v listopadu 2007, neexistovalo objektivní podezření, že byl zapojen do obchodu s drogami. Okresní soud v Aachenu schválil trestní vyšetřování utajovanými policisty pouze proti S. a pěti dalším osobám mimo stěžovatele. V té době nebylo proti stěžovateli zahájeno trestní vyšetřování. Stěžovatel, který neměl žádný záznam v trestním rejstříku, byl kontaktován utajenými agenty nikoliv na základě podezření z účasti na obchodě s drogami, ale protože byl dobrým přítelem podezřelého S., a tudíž na něj bylo pohlíženo jako na prostředek k navázání kontaktu s S.
56. K argumentu vlády, že stěžovatel měl sklon k páchání trestných činů, neboť sám otevřel možnost doručení drog, navrhl množství drog k doručení, popsal se jako součást skupiny s S. a byl schopen zahájit obchody s drogami rychle prostřednictvím svého kontaktu s S., Soud uvádí následující. Okamžikem relevantním pro posouzení, zda existovalo objektivní podezření, že osoba měla sklon spáchán trestní čin, je okamžik, kdy byla osoba (poprvé) kontaktována policií (viz § 51 výše). Jak bylo uvedeno, když utajení agenti zahájili jednání a schůzky se stěžovatelem v listopadu 2007, vyšetřovací orgány, jak bylo jasně uvedeno v rozsudku Krajského soudu v Aachenu, nepovažovali stěžovatele za osobu se sklonem k obchodování s drogami. Není tudíž relevantní, že pověření Okresního soudu v Aachenu rozšiřující rozsah vyšetřování i na stěžovatele bylo založeno na předpokladu takového sklonu, a to tím spíše, že stěžovatel již tehdy vysvětlil, že nemá zájem na žádném jiném obchodě, než na provozování své restaurace. Podle stěžovatele nebyla tato důležitá informace státním zástupcem sdělena Okresnímu soudu v Aachenu. Za těchto okolností skutečnosti přednesené vládou neprokázaly, že stěžovatel měl sklon k obchodování s drogami.
57. Soud dále posuzoval, zda byl na stěžovatele vyvíjen tajnými agenty nátlak k spáchání trestných činů, z nichž byl obviněn. V této souvislosti poznamenal, že krajský soud s ohledem na zprávy vyhotovené agenty během celé utajené operace a na podání stěžovatele uzavřel, že agenti postupovali důkladně tak, aby nenavrhli konkrétní nezákonné obchodní transakce nebo určité typy nebo množství drog svým protějškům, a že to byli stěžovatel a S., kdo podnikli první krok. V té souvislosti je relevantní, jak zdůraznila vláda, že stěžovatel otevřel možnost zajistit prodej drog (podezřelým) S., třebaže to bylo v souvislostech důkladně připravených tajnými agenty a zacílenými na prodej drog ze strany S.
58. Nicméně Soudu nezbývá než poznamenat, že dne 1. února 2008 stěžovatel vysvětlil tajnému agentovi P., že si nadále nepřeje účastnit se obchodování s drogami. Navzdory tomu tajný agent P. opět kontaktoval stěžovatele dne 8. února 2008 a přesvědčil ho, aby pokračoval ve zprostředkovávání prodeje drog (podezřelým) S. tajným agentům. Takovým jednáním vůči stěžovateli vyšetřovací orgány zjevně opustily pasivní přístup a zapříčinily, že stěžovatel spáchal trestné činy. Státní orgány opětovně kontaktovaly stěžovatele za účelem umožnění obchodu s drogami, což vedlo k zahájení trestního řízení jak proti stěžovateli, proti kterému byl soudní příkaz schvalující použití utajených agentů získán dne 7. února 2008, tak proti S., se kterým státní orgány mohly komunikovat pouze prostřednictvím stěžovatele.
59. Ve světle výše uvedených úvah Soud uzavřel, že tajná operace přesáhla pouhé pasivní vyšetřování dřívější trestní činnosti a vedla k policejní provokaci, jak je definovaná v judikatuře Soudu k článku 6 odst. 1 Úmluvy. Důkazy získané prostřednictvím policejní provokace byly dále použity v následném trestním řízení vedeném proti stěžovateli.
60. Zda stěžovatel ztratil postavení oběti

Hodnocení Soudu

(i) Relevantní zásady

62. Soud předně připomněl, že náhrada jakéhokoliv porušení Úmluvy spadá do působnosti národních orgánů (viz, mimo jiné, Siliadin proti Francii, č. 73316/01, rozsudek ze dne 26. července 2007, § 61; Scordino proti Itálii (č. 1), č. 36813/97, rozsudek velkého senátu ze dne 29. března 2006, § 179). Rozhodnutí nebo opatření příznivé vůči stěžovateli v zásadě nepostačuje k tomu, aby ho zbavilo postavení „oběti" pro účely článku 34 Úmluvy, ledaže vnitrostátní orgány takové porušení ať již výslovně nebo implicitně uznaly a poté za toto porušení poskytly náhradu (viz, mimo jiných, Eckle proti Německu, rozsudek ze dne 15. července 1982, 51; Dalban proti Rumunsku, č. 28114/95, rozsudek velkého senátu ze dne 28. září 1999, § 45; Gäfgen proti Německu, č. 22978/05, rozsudek velkého senátu ze dne 1. června 2010, § 115). (...)
63. Veřejný zájem na boji proti závažným trestným činům jako obchodování s drogami nemůže ospravedlnit použití důkazů získaných v důsledku policejního navádění (viz judikatura citovaná v § 47). K tomu, aby bylo řízení spravedlivé ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy, musí být všechny důkazy získané v důsledku policejního navádění vyřazeny anebo musí proběhnout řízení s podobným účinkem (viz Lagutin a ostatní proti Rusku, č. 6228/09, 19123/09, 19678/07, 52340/08 a 7451/09, rozsudek ze dne 24. dubna 2014, § 117).

(ii) Aplikace těchto zásad na projednávanou věc

65. Při posouzení, zda národní soudy výslovně nebo implicitně uznaly porušení článku 6 odst. 1, Soud konstatoval, že krajský soud ve svém odsuzujícím rozsudku podrobně zjistil okolnosti tajné operace a že stěžovatel byl sváděn (verleitet) k spáchání trestných činů, ale nebyl k nim naváděn (angestiftet). (...) Krajský soud zejména zdůraznil neexistenci podezření o účasti stěžovatele na obchodování s drogami před zahájením tajné operace a skutečnost, že orgány, navzdory jejich jinak opatrnému přístupu, opětovně kontaktovaly stěžovatele a rozptýlily jeho obavy a strach po tom, co se stěžovatel odmítl jakoukoliv účast na transakci s drogami.
66. Soud nicméně zjistil, že krajský soud neměl v úmyslu uznat, že došlo k přehnanému policejnímu navádění ve smyslu judikatury Soudu. Krajský soud neodkázal na článek 6 odst. 1 Úmluvy, na odpovídající ústavní práva, ani na ustálenou judikaturu Spolkového nejvyššího soudu k přehnané policejní provokaci, která by byla v souladu s odůvodněním krajského soudu. Soud nicméně ponechal otevřenou otázku, zda krajský soud uznal porušení článku 6 odst. 1.
67. I za předpokladu, že by krajský soud uznal porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy, Soud musí dále posoudit, zda tento soud poskytl dostatečné zadostiučinění za porušení Úmluvy.

Krajský soud výslovně uvedl, že obzvláště závažným faktorem snižujícím trest byla skutečnost, že stěžovatel byl k spáchání trestných činů naveden státním orgánem.

68. Při posouzení, zda významné snížení trestů může být považováno za poskytnutí přiměřeného zadostiučinění stěžovateli za porušení článku 6 odst. 1, Soud zjistil následující. Podle ustálené judikatury článek 6 odst. 1 Úmluvy nepovoluje použití důkazů získaných v důsledku policejní provokace. K tomu, aby bylo řízení spravedlivé ve smyslu tohoto ustanovení, musí být vyřazeny všechny důkazy získané v důsledku policejní provokace, anebo musí proběhnout řízení s podobnými důsledky (viz § 47 a 64 výše). Z judikatury vyplývá, že jakékoliv opatření nevyřazující takové důkazy ze soudního řízení nebo nevedoucí k podobným důsledkům musí být rovněž považováno za nedostatečné, co se týče poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za porušení článku 6 odst. 1.
69. Soud poznamenal, že v projednávané věci byly důkazy získané prostřednictvím policejní provokace použity v soudním řízení proti stěžovateli, přičemž na nich bylo založeno jeho usvědčení. Navíc s ohledem na důležitost tohoto materiálu při usvědčení stěžovatele Soud není přesvědčen ani o tom, že významné snížení trestu uloženého stěžovateli může být považováno za řízení s obdobnými účinky jako vyloučení napadených důkazů. Z toho vyplývá, že stěžovateli nebylo poskytnuto přiměřené zadostiučinění za porušení článku 6 odst. 1.

70. Soud dodal, že navzdory hodnověrnosti toho, že trest uložený stěžovateli za obchodování s drogami byl významně snížen v důsledku policejní provokace, toto snížení nebylo v rozsudku přesně stanoveno, a tudíž nebylo zjevně měřitelné.
71. S ohledem na výše uvedené lze stěžovatele nadále považovat za oběť porušení článku 6 odst. 1.
72. Závěr
73. Proto tedy došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy. (…)

K aplikaci článku 41 Úmluvy

Stěžovateli byla přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 8000 EUR (§ 73 – 79).

VÝROK

Z těchto důvodů Soud

1. Jednomyslně konstatuje, že stížnost je přijatelná, pokud jde o stížnost stěžovatele na tvrzenou nespravedlnost trestního řízení vedeného proti němu;
2. Rozhoduje, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. Rozhoduje

(a) že žalovaný stát má zaplatit stěžovateli ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, následující částky:

(i) 8000 EUR (osm tisíc euro) a případnou částku daně, která může být splatná, jakožto náhradu nemajetkové újmy;

(ii) 8500 EUR (osm tisíc pět set euro) a k tomu jakoukoliv daň, která může být stěžovateli účtována, jakožto náhradu nákladů a výdajů;

(b) že od uplynutí výše uvedené lhůty tří měsíců až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;

4. Odmítá ve zbytku návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

(zpracovali Prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D., a Mgr. Ing. Lucia Hudecová)